

РЕШЕНИЕ

№ 22178

гр. София, 04.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 28.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **8560** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.“а“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на В. И., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк],[улица], чрез адв. Л. Т. с посочен съдебен адрес – [населено място], [улица], ет.2 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-003371/20.06.2024г. на А. М., впд началник група към СДВР,отдел „Пътна полиция“ с която на жалбоподателят е приложена мярка – „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до отпадане на основание за това“.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр. чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.1 б.“а“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

Твърди се незаконосъобразност на оспорваният акт, тъй като основание за постановяване на същият е изпратено по служебен път КСМЕ и копие от Експертно решение № 90336 от зас.№234/04.11.2022г. от ТЕЛК към УМБАЛ св.Й. К. ЕАД.

Посочената КСМЕ обаче не обективира анализ на всички възможни причини довели внезапно прилошаване на жалбоподателя,като на стр. 63 всъщност тази

възможност е отхвърлена категорично. Твърди, че при епилептичен припадък със загуба на съзнание и гърчова симптоматика би следвало да има следи от нараняване на тяло и крайниците, изпускане на тазови резервоари, следи от захапване на езика, каквито не са описани при прегледа и хоспитализацията. В този смисъл прилошаването ме не се дължи на коронарен дефицит и на епилептичен припадък.

На следващо място твърди, че административния орган неправилно се е позовал на чл.5 от Наредба № 3 от 11.05.2011г. Жалбоподателят притежава СУМПС повече от 35г., същото е било подновено последно пред 2019г. като от тогава до настоящият момент няма настъпила промяна в здравословното му състояние.

Успоредно с това нормата на чл.171 т1 б. "а" от ЗДвП изисква да бъде констатирано явно, очевидно или безусловно несъответствие на заболяването или състоянието на водача с алтернативно дадените изисквания за медицинското му състояние. Т.е. административния орган трябва да извърши самостоятелна проверка и лично да се увери, непосредствено да възприеме несъответствието на здравословното състояние с медицинските изисквания. Недопустимо е извода да бъде правен от други лица извън административния орган.

На следващо място записът в експертната гласи „епилепсия-неуточнена“. Успоредно с това в наказателното право експертното заключение не е доказателство или доказателствено средство, а единствено способ, мнение, становище изградено на специални знания имащо за цел да подпомогне съда, но не е задължително за него.

Като продължение – никъде в медицинската документация не е записано, че жалбоподателят получава епилептични припадъци или пристъпи. Т. изискване има в посочената наредба.

Твърди още, че по отношение на жалбоподателя е прилагана ПАМ – временно отнемане на СУМПС, но с определение от 09 май 2024г. СГС, НО, 28 състав е отменил същата.

Ответната страна - А. М., впд началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ не изразява становище по постъпилата жалба.

Прокуратурата не изпраща представител и не взема становище по делото.

С оглед твърденията на жалбоподателя, приложените в административната преписка доказателства и очертаният предмет на спора, Административен съд София-град, съобрази:

Процесната заповед за прилагане на ПАМ е издадена от компетентен орган и в изискуемата форма и съдържание.

При постановяване на същата не е допуснато нарушение на производствените правила.

Върховния административен съд се е произнасял нееднократно, че „Чл. 171, т. 1, б. а ЗДвП предвижда за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се наложи принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, за когото видимо се установи, че не отговаря на медицинските или психологическите изисквания - до отпадане на основанието за това. Допустимо е мярката да бъде наложена не след извършена на водача конкретна проверка на пътя, при която да е било констатирано поведение в отклонение на психологическите изисквания, а поради постъпили сведения,... че лицето няма годност да управлява моторно превозно средство./виж Решение № 3997 от 24.03.2014 г. на ВАС по адм. д. № 11951/2013 г., Решение № 13895 от 16.11.2017 г. на ВАС по адм. д. № 9572/2016 г. и др./

Т.е. за прилагането на мярката е достатъчно видимото установяване на негодност, от лица без специални знания, което е и в съответствие с целта на закона - да се осигури безопасността на движението на всички участници. Временният характер на мярката, при осигурена от закона възможност годността или негодността на лицето да бъде водач на МПС да се установени от специалисти, гарантират правото му на защита, но тъй като общественият интерес следва да бъде охранен в по-голяма степен, налагането на ПАМ предхожда тази процедура.

В този смисъл, специалният закон разписва изрично правилата досежно подлежащите на изясняване и установяване факти по делото. Органа не следва да установява реалното медицинско състояние а да обоснове надлежна констатация за видимо несъответствие с медицинските изисквания. И тази надлежна констатация е обоснована с представено експертно заключение изготвено от специалисти,разполагащи с необходимата компетентност.

Противно на твърденията на жалбоподателя – административния орган не следва сам да взема решение относно това годно или негодно е лицето да управлява автомобил,тъй като административния орган не разполага със специални знания в областта на медицината. Като контратеза обаче и при данни за състояние на лицето с източник – освидетелстване от медицински специалист, административния орган следва да приложи посочената охранителна мярка.

И в случая посочената констатация ясно е обоснована с Експертно решение № 90336 от зас.№234/04.11.2022г. от ТЕЛК към УМБАЛ св.Й. К. ЕАД и с постъпила комплексна съдебномедицинска експертиза по ДП № 11321/2022 по описа на РТП ОР СДВР.

Видно от заключението по комплексната съдебномедицинска експертиза, жалбоподателят е страдал от ограничено емоционално лабилно /астенично/ разстройство.Епилепсия,неуточнена с ГТКП/големи тонично-клонични припадъци/ - много редки на фона на редовна антиконвулсивна терапия с два противогърчови медикамента.Заболяването е започнало през 1973г,като в резултат от лечението пристъпите са редуцирани от 3-4 пъти всеки месец до 1-2 припадъка годишно през 1989г.,след това без да се уточнява честотата на пристъпите регулярно е

преосвидетелстван с определяне условията на труд до 2009г.

През 2009г водеща диагноза като причина за трайно намалената нетрудоспособност се променя на – други психични разстройства, дължащи се на мозъчна увреда и дисфункция или телесно заболяване. Ограничена емоционална лабилност. състояние след ЧМТ. Епилепсия, редки големи и малки припадъци.

След редовен прием на интелектуална терапия е снет от диспансерен отчет през 2009г.

Установява се, че личният лекар на жалбоподателя е д-р П., като през последните 10г. същата отчита пред НЗОК ежесечно последяване състоянието на пациента с диагноза Епилепсия – големи и малки припадъци и регулярно го представя за освидетелстване пред НЗОК. При издаденото му от нея удостоверение за здравословно състояние за придобиване на правоспособност за управление на МПС същата не отразява, че е диагностицирана епилепсия за която се провежда редовно лечение за която се провежда редовно лечение с два медикамента и не го изпраща за освидетелстване от лекарска комисия.

Като продължение – видно от заключението заболяванията за които И. е с определени 50% ТНР с ЕР на ТЕЛК и продължава до 2025г. не са съобщени и от самия него при проведени задължителни профилактични прегледи през 2022г. Определен е като клинично здрав след консултации със здравни специалисти сред които и невролог и психиатър.

С посоченото заключение е представен отговор, че жалбоподателя страда от Ограничена емоционална лабилност. Епилепсия с малки и големи припадъци. Промяна на личността по ограничен тип. Състояние след ЧМТ. Есенциална артериална хипертония.

На въпроса позволяват ли посочени заболявания управление на МПС е отговорено, че той следва да бъде свидетелстван от ТОЛЕК за установяване годност за управление на МПС с оглед диагностицираните заболявания и предвид регламента на Наредба № 3 от 11.05.2011г.

Разпоредбата на чл. 171, ал. 1, б"а" от ЗДвП намира приложение във всички случаи, когато има данни за поведение на водача, неотговарящо на определения стандарт, независимо от техния източник.

В тази връзка описаното от фактическа страна следва на приложената нормативна разпоредба от Закона.

На следващо място и съгласно текста на чл. 152а т. 1 от ЗДвП, Министерът на здравеопазването съгласувано с министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията с наредба определя изискванията за физическа годност към водачите на моторни превозни средства и условията и реда за извършване на медицинските прегледи за установяване на физическата годност за водачите от

различните категории.

Така раздел III чл. 7 и сл. от Наредба № 3 от 11.05.2011 г. за изискванията за физическа годност към водачите на моторни превозни средства и условията и реда за извършване на медицинските прегледи за установяване на физическата годност за водачите от различните категории. По-конкретно, нормата на чл. 7, ал. 4 от Наредбата пряко реферира и към дължимото поведение от страна на водачите, по отношение на които е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1 б. "а" от ЗДвП.

Визираната разпоредба недвусмислено предвижда, че водачите на МПС, на които е наложена принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, буква "а" от Закона за движението по пътищата, както и кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС, за които по време на обучението или при изпита се установят признаци на заболяване, което не е в съответствие с изискванията за физическа годност, преминават задължително прегледи при лекари със съответна медицинска специалност за установяване на състоянието на зрителната система, слуховата система, неврологичен статус, вътрешен статус и хирургичен статус.

В този смисъл следва да се приеме, че досежно физическото, здравословно състояние на водача законодателят е обърнал доказателствената тежест в рамките на съдебният процес, като при наличие на обективни данни за прилагане на ПАМ, каквито са налице в процесния казус, именно лицето по отношение на което е приложен процесният ПАМ следва да опровергае фактически видимо отразените в ПАМ, констатации.

По силата на чл. 7 ал. 4 от Наредбата - водачите на МПС, на които е наложена принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, буква "а" от Закона за движението по пътищата, както и кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС, за които по време на обучението или при изпита се установят признаци на заболяване, което не е в съответствие с изискванията за физическа годност, преминават задължително прегледи при лекари със съответна медицинска специалност за установяване на състоянието на зрителната система, слуховата система, неврологичен статус, вътрешен статус и хирургичен статус.

Съгласно чл. 7 ал. 5 от Наредбата - в случаите по ал. 3 и 4 заключението по чл. 3, т. 2 за съответствие на здравословното състояние на лицето с изискванията за физическа годност се дава от общопрактикуващия лекар въз основа на резултатите от прегледите при съответните специалисти и се отбелязва в картата по чл. 9, ал. 2.

В тази връзка и с нарочно Разпореждане съдът, служебно, е указал на жалбоподателя да представи удостоверение за здравословното си състояние – изготвено от съответният специалист.

В отговор и с молба от 22.10.2024 г., известена и докладвана на страните, процесуалният представител на жалбоподателя представя удостоверение за здравословно състояние издадено от личния лекар на жалбоподателя, видно от което той е клинично здрав, както и удостоверение от УМБАЛ А. видно от което за лицето

няма данни за оказвана психиатрична помощ.

Издаденото удостоверение от личния лекар е с изрично отбелязване – Приложение № 3 към чл.9 ал.1 от Наредба № 3 на МЗ от 11.05.2011г.

Нормата на чл.9 ал.1 от Наредбата пряко реферира към чл.3 т.1 от същият акт и в този смисъл издадените въз основа на тази норма удостоверения са негодни да установят състояние на водачите на МПС в хипотезата на чл.9 ал.2 вр. чл.3 т.2 то Наредбата.

Съдът изрично в своето разпореждане е посочил разпоредбата на чл.7 ал.4 от Наредбата. Визираната норма пряко реферира към установяване състоянието по чл.3 т.2 от Наредбата в хипотези когато спрямо лицата е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, буква "а" от Закона за движението по пътищата.

В тази връзка освен,че към представеното удостоверение лисват данни за прегледи при съответните специалисти и отбелязване в картата по чл.9 ал.2 от Наредбата, то не е и налице удостоверение за здравословно състояние по чл.9 ал.2 вр. чл.3 т.2 от Наредбата.

От своя страна представеното удостоверение от УМБАЛ А. просто установява,че на жалбоподателят не е предоставяна психиатрична помощ в посоченото лечебно заведение.

В този смисъл ангажираните доказателства са негодни да опровергават констатациите обективирани в посочената заповед.

Успоредно с това и независимо от изхода на настоящият спор, жалбоподателят може да търси защита на правата си, респ. преустановителното условие при което е постановена процесната Заповед, съобразно горепосоченият ред по раздел III чл. 7 и сл. от Наредба № 3 от 11.05.2011 г.

В заключение, преценката за пропорционалността на мярката, в хипотеза като настоящата, следва пряко от закона и не разкрива житейски специфики предполагащи поглед отвъд законодателното разрешение.

Успоредно с това, от данните по делото и твърденията на жалбоподателя не се установява засягане в степен надхвърляща необходимото за реализиране законовата цел, така, както повелява новелата на чл. 6 АПК. ВАС е имал възможността да се произнесе, в аналогичен контекст, приемайки, че дори да се приеме, възможността на жалбоподателя да се причинят вреди от невъзможността да управлява автомобил, то тези вреди не са нито значителни, нито труднопоправими. /в под. см. напр. Определение № 6499 от 2.05.2019 г. на ВАС по адм. д. № 3787/2019 г., VII о., Определение № 10087 от 1.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 7133/2019 г., VII о. и др. /. В този смисъл следва да се посочи, че същите не са и несъразмерно отвъд необходимото за постигане законовата цел.

На последно място, не е налице и твърдяното несъответствие с целта на закона.

Акта преследва и е годен постигне именно законовата цел за която е предвидено издаването му, поради което същият не разкрива превратно упражняване на власт.

С оглед всичко гореизложено следва да се приеме, че процесната Заповед представлява правилен и законосъобразен акт, като оспорването срещу него се отхвърли.

С оглед своевременно направеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът счита, че такова се дължи на основание чл. 143, ал. 3 АПК и съобразно нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 100 лв.

Поради това и на основание чл. 172, ал. 2, предл. пето от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. И., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-003371/20.06.2024г. на А. М., впд началник група към СДВР,отдел „Пътна полиция“ с която на жалбоподателят е приложена мярка – „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до отпадане на основание за това“.

ОСЪЖДА В. И., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [улица] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100/сто/лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: